

TESTIMONY ID: 1603

AGE: 18

AGE RANGE: 18-20

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Zhytomyr region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: no

FAMILY TRAUMA: None

EDUCATION: complete secondary education

DATE OF TESTIMONY: 2023-07-22

DATE RANGE: 2023 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

My life was not very happy even before the war started, but when it started, I changed my mind. I originally thought that the most important thing was only to study, but now neglecting my dreams and forgetting myself, the most important thing is peace. February 24th began for me like any ordinary day but instead of hearing good morning I heard that the war had begun.

I did not believe in these words but I asked my mother several more times, and it turned out to be the truth for which I was not ready. Then, the next thing I heard from my mother was to quickly go to the pharmacy and buy all the necessary means to treat possible wounds. Everywhere, there was a noise of uproar that did not die down; queues everywhere only grew, and people ran to the store to buy everything as if nothing else would happen. At that moment, it seemed to me that I had entered some kind of apocalypse or a world of chaos. At the same time, in December, videos and photos of fellow group members where something was exploding while smoking were all confirmed by their comments on this situation; the panic only grew, and everything worsened. When I looked at the TV, I saw confirmation of all the stories about the war that were incomprehensible at that time. After some time, people's panic became less, and summons began to arrive. And I saw with my own eyes how mothers sent their children to the front, and in addition to mothers, there were children, sisters, and brothers. When I watched this, I tried not to listen to how everyone present was sobbing because my heart was breaking into pieces. Next, all the news that could have been was about the WAR. Unfortunately, to see it with your own eyes how ruthless, evil, and relentless it is, is very difficult, especially when it involves people you grew up with or knew all your life. Days, weeks, and months passed, and the attitude

toward the war changed. At first, there was fear, not of the war itself but probably of the fact that we would not be able to win. Then, the perception of the situation changed, and we began to support the military, realizing that in order for them to be able to protect us, they needed our support. But the time has come today; everyone is as afraid as February 24th, but we have a perception of the situation, and, most importantly, we have gained strength, confidence, rage, and hatred for the aggressor. With the help of this, all together, we have the most important need. The need for VICTORY, because only when we win will we repel the aggressor and show that breaking into our home will lead to their home.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1603

ВІК: 18

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 18-20

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Житомирська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-07-22

Проміжок часу: 2023 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Моє життя було не дуже радісне ще до початку війни, але як вона розпочалася я змінила свою думку. Я гадала, що найважливіше є лише навчання нехтуючи своїми мріями чи собою забувши, що найголовніше це спокій. Двадцять четверте лютого для мене розпочався як будь-який звичайний день та тільки замість доброго ранку я почула, що почалася війна.

Я не повірила у ці слова через те, ще декілька разів перепитала маму та це виявилася правда до якої я не була готова. Далі наступне, що я почула від мами швидко іди до аптеки та купи всі необхідні засоби для обробки можливих ран. Скрізь був шум галас, який ніяк не втихав, черги скрізь лише зростали, а люди бігли до магазину все скупляти ніби більше нічого не буде. На той момент мені здалося, що я потрапила у якийсь апокаліпсис або світ хаосу. Паралельно у грудні вайберу приходили відео та фото одnogрупниць де щось вибухає, димиться це все підтверджувалося їхніми коментарями до цієї ситуації, паніка лише зростала і все стало ще гірше. Коли я подивилася у телевізор я побачила підтвердження всіх незрозумілих

на той момент розповідей про війну. Через деякий час паніка людей ставала меншою та почали приходити повістки і я на власні очі побачила як матері відправляють на фронт своїх дітей та крім матерів були діти, сестри, брати. Коли я за цим спостерігала намагалася не слухати як всі присутні ридали тому, що серце просто розривалося на частинки. Далі всі новини які могли бути це ВІЙНА на жаль побачити на власні очі, яка вона безпощадна, зла, негнимова дуже важко особливо, коли на ній люди з якими ти росла або ж знала все життя. Мінялися дні, тижні, місяці, а за ними й мінялося ставлення до війни. Спочатку був страх, страх не самої війни, а напевно того, що ми не зможемо перемоги. Далі почалося сприйняття ситуації ми почали підтримувати військових розуміючи, щоб вони змогли захистити нас їм необхідна наша підтримка. Та настало час сьогодні всі так само бояться як і двадцять четвертого лютого, але у нас є сприйняття ситуації та найголовніше ми здобули силу, впевненість, лють, ненависть до агресора. За допомогою цього все разом у нас з'явилася найголовніша потреба. Потреба ПЕРЕМОГИ, бо лише коли ми переможемо ми дамо відсіч не лише агресору, а покажемо, що вріватися до нашого дому призведе до їхньої домовини.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.